

1r ACCÈSSIT CATEGORIA JOVE

AINA CAPDEVILA PIQUER

EL CICLE MÉS TRIST

La mare i jo no hem anat al cementiri, encara. Amb prou feines sabem quin aspecte tenia la làpida que et van posar al nínxol abans de rebre aquella foto per *whatsapp*. No ens cal. Ella és, a tot arreu on va, la vídua-de, i, jo, la filla-de. De tu, del cèlebre, del pare, del malalt, del càncer. Es veu d'una hora lluny: la gent em mira amb uns ulls de peix globus i sé que no s'estan fixant en la meua cara, que et recorden a tu, que pensen en tu, en nosaltres patint per tu. I, de cop, dissimulen, s'adonen que ningú els ha ensenyat a afrontar la conversa que estaven disposats a tenir, em mig somriuen, si tinc sort. Un "tot bé?" i encara gràcies.

La mare és la vídua-de i no saps la ràbia que això ens suposa, la ràbia que em causa. I no vol dir que jo vulgui deixar de ser la filla-de. Hi ha dies, hi ha estones, que arribo a casa i només tinc ganes de plorar i sento un mal al pit tan fort com si tornés a ser u de juny i t'estiguessis morint altra vegada. I ho revisc tot, fil per randa, el matí a casa, robant una samarreta de l'armari de la mare i els pensaments que no deixava sortir però que tenien vida pròpia –t'imagines que aquesta és la peça que porto el dia de la mort del pare?–, l'examen a la universitat, el metge dient que sí, que tot havia anat bé, i l'hemorràgia, la merda d'hemorràgia, jo atrevint-me a preguntar si seria ràpid –i sí–, les trucades als avis, al tiet, als germans: "Sí, s'està morint, sí, veniu ja". L'oncòleg dient-me que era molt valenta i que necessitava descansar, i jo, que més que una persona era adrenalina pura, passant d'ell i exigint que em deixessin ser útil, que el meu pare s'havia mort per sempre i que ja tindria temps per descansar per sempre i que ara necessitava omplir els papers i ajudar la mare i descobrir com coi es tria un taüt i que no tinc ni idea –però ni idea– de si volia donar les còrnies.

No, no vull deixar de ser la filla-de, només voldria ser la filla d'algú que estigués viu i que aquesta persona viva fossis tu i m'expliquessis lliçonetes de la vida i m'acaronessis els cabells i em diguessis que soc tan llesta i tan preciosa i que me'n sortiré amb tot el que faci.

T'enyoro, t'enyoro moltíssim, moltíssim, no em mal interpretis. Però hi ha coses, estimat, que van començar a ser millors quan et vas morir. La tarda del teu enterrament van venir els cosins a casa i vaig sentir-nos riure i la mare parlant –parlant, per fi!– de tu, de la teua mort, d'aquests últims mesos de tanta tanta por, de tanta malaltia ocupant-ho tot. Em vaig tancar a l'habitació i vaig plorar molt –molt molt– perquè em sentia tan culpable. Mai res podia ser millor sense tu, i quaranta-vuit hores després, ens sentíem més lliures. Mai res podia ser millor sense tu, però tu ja no eres tu, eres la malaltia, eres la mort imminent i sense data, i nosaltres érem una mica tu i una mica malalts i també ens estàvem morint.

Sí, sí, és ben bé això, la mare i jo ens estàvem morint quan tu et mories i ara, ara ja no ens estem morint, ara estem vives, ara estem lluitant, ara estem sobrevivint, i hi

ha gent que no ho entén, que ens mira i em sembla que ens deu veure una mica mortes.

La meva mare està més viva des que et vas morir: és la mare que ho està tirant tot endavant, la que no ha d'aprendre de nou com portar la casa perquè ja ho feia abans; és la que aprèn a gestionar herències, advocats i pensions; la que ens va dur a dins a cadascun dels germans; la que llegeix i intenta recordar què la motivava abans del diagnòstic; la que queda amb amigues; la que no queda amb ningú i es queda a casa, la que t'enyora, la que ens estima.

Et vas morir el mateix dia que em va venir la regla i la mare em va haver de dur una compresa al lavabo de l'hospital. I a vegades, quan tot se'm menja (la tristesa, l'enyorança, la vida), me n'adono: ja l'he viscut, el cicle més trist.

PSEUDÒNIM: HUMMUS